

Ako nám je niekedy ťažké dovoliť iným, aby nás v našich medziludských a komunitných vzťahoch spoznali do hĺbky. Pokušenie dať prednosť „funkčným“ a formálnym vzťahom je veľmi silné.

To isté možno niekedy povedať aj o našom vzťahu k Bohu, najmä vtedy, keď prežívame alebo máme pocit, že je od nás ďaleko, že nič necítíme, že upadáme do akejsi šedej fádnosti.

Preto nám Ježiš z vlastnej iniciatívy nielen odhaľuje našu potrebu po hlbokých vzťahoch, ale v najvyššej miere ju i napĺňa, čo sa však nedeje automaticky, ale tajomne a postupne, rešpektujúc našu slobodu a spoluprácu.

Bolo by veľmi dobré a užitočné, keby sme si Ježišove slová z *Jánovho evanjelia* (10, 27 - 30), ktoré nám liturgia slova ponúka v Nedeľu Dobrého pastiera, po tieto dni prečítali v jednotnom čísle, akoby ich Ježiš práve mne alebo tebe hovoril: „Ovečka moja, ty počúvaš môj hlas, ja ťa poznám a ideš za mnou. Ja ti dávam večný život. Nikdy nezahynieš a nik mi ťa nevytrhne z ruky. Môj Otec, ktorý mi ťa dal, je väčší od všetkých a nik ťa nemôže Otcovi vytrhnúť z ruky. Ja a Otec sme jedno.“

Už teda nie je až také dôležité, aký/á som v danej chvíli, ale že mu v prvom rade patrí, že ma pozná a sprevádza, a preto nemôžem zahnúť a nič ma nemôže vytrhnúť z jeho milovaného náručia.

Štefan Turanský SDB
Foto: Vladimír Trvalc

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)